
ÖZGÜRLÜK
SAVAŞÇILARI
TÜRK
KARTALLAR
TİMİ
KAYIP
BİRLİK
ALİ
ZENGİN
Hayat

KAYIP BİRLİK

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-287-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 667
Hayat Edebiyat : 94
Kitabın Adı : Kayıp Birlik
Yazarı : Ali Zengin
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarım : Kenan Özcan
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : Ankara, 2025
Baskı ve Cilt : Ertem Basım
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu
Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

KAYIP BİRLİK

ALİ ZENGİN

Hayat

ALİ ZENGİN

1981 yılında Kütahya'nın Domaniç ilçesinde dünyaya geldi. İlkokul ve lise eğitimini Tavşanlı'da tamamladı. Almanya ve Türkiye'de üniversite eğitimi alarak Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni oldu. İlyas Barış, Sami ve Azra'nın babası olan yazar halen Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde Yeni Türk Edebiyatı alanında doktora yapmaktadır.

Hem mahlas isimlerle hem de kendi ismiyle romanları yayınlandı. Uluslararası ve ulusal gazetelerde, dergilerde deneme, şiir ve makaleleri yayınlandı.

Birçok dizide hikâye yazarlığı ve senaristlik de yapan yazar hâlâ bir medya ajansında metin yazarı olarak çalışmakta olup kendine ait organik tarım üzerine kurduğu çiftliğinde romanlarını da yazmaya devam etmektedir.

İthaf

Bilhassa 15 Temmuz 2016 tarihinde gerçekleşen hain darbe girişiminde demokrasi için canlarını ortaya koyarak şehit olan Özgürlük Savaşçılarına ithaf olunur.

Bu romanda geçen ülke isimleri lalettayin seçilmiş olup, şahıs isimleri ve bu evrende oluşturulan hikâye tamamen hayal ürünüdür. Hiçbir şahıs, kurum ve kuruluşla ilgisi yoktur.

Suriye, 2017

"Sadece özgürlüğünüz için savaşın!"

Ortadoğu'da bugünlerde kargaşanın merkezi olan Suriye; 1946 yılında bağımsız olduğunda ulus-devlet yapısı yok denecek kadar zayıftı. Bu zayıflık, günümüzde ortaya çıkan resmin en net açıklaması olarak kabul edilir.

Ülke, 1963'ten beri Baas Partisi tarafından yöneltilse de bu partiye asıl şeklini veren 1970'den 2000'e kadar ülkeyi yöneten Hafız Esad'tır. Oğul Esad da 10 yıl kadar istikrarlı bir şekilde ülkeyi yönetmiş, ancak 2011 yılının başı itibariyle onun yönetimindeki ülke ölüm tarlası hâline gelmiştir.

Bir gerçek var ki, Ortadoğu'daki yaşanan bu dalgalanmalardan en çok etkilenen ülke olan Suriye, günümüzde dünyanın cehennemi olarak görülmektedir.

* * *

Bölgede önemli bir konuma sahip olan Türkiye, 15 Temmuz hain darbe girişiminden sonra kısa sürede toparlanıp sınırını koruma altı-

na almak için Suriye'ye özel bir tim gönderdi. Bu Kartallar Timinin başında timin keskin nişancısı Yüzbaşı Emir vardı. Bu özel tim Suriye'de öyle büyük işler yaptı ki 15 Temmuz'da asıl darbeyi yiyen Amerika, Suriye'de de yok olmaya başlamıştı. Hatta Amerika her hattıyla desteklediği gerilla savaşlarının da kontrolünü kaybetmişti.

Yüzbaşı Emir komutasındaki Özgürlük Savaşçıları, son olarak Amerika'nın YPG'ye gönderdiği silahların çoğunu imha edince Amerika'nın gerçek yüzü ortaya çıkmış oldu. Suriye'de gizli olarak faaliyet gösteren bu tim artık iyice dikkat çekmiş ve Amerika askerleriyle karşı karşıya gelmişti.

Birinci Bölüm

"İHANET"

Sakkara'da bir anda ortaya çıkan kum fırtınası sessizliğin içinde bir yılan gibi tıslıyordu. Altı aydır çölde bulunan Türk timini militanlar bile bu fırtına kadar zorlamamıştı. Çöl nöbetindeki Özgürlük Savaşçıları timinden altı asker çil yavrusu gibi çöle dağılınca bu zor coğrafyanın karmaşası daha da arttı. Burada bir arada bulunmak dirlik anlamına geliyordu. Birliğin komutanlarından Emir, ekibini dağıtmamaya çalışsa da başarılı olamamıştı.

İki saatten fazla süren bu önlenemez kargaşa sonunda hiç kimsenin başına kaldırmaya cesaret edemediği kısa süren bir sessizlik yaşandı. Bu sinsi sessizlik uzun sürmedi. Kalp atışlarının hızlandığı bir anda yüzlerdeki ciddi ifade çölün karmaşasıyla birleşip kulakları dövmeye başlamıştı.

Çölün üzerine çöken bu korkunç tabloya inat peşi sıra gelen yirmiden fazla helikopter hem Türk birliğine ateş ediyor hem de çöle asker indiriyordu. Emir, bedenini sıyırıp yanından geçen izli mermilerden kurtulduktan sonra beş metre kadar sürüklendi. Zor da olsa ayakta kalan küçük bir sığınağa kendini attı. İnen helikopterlerin

dalgasıyla suni bir fırtına daha oluşmuştu. Arkadaşlarını arayıp bulma seçeneği bir yana, nefes almakta bile zorluk çekiyordu. Yüzündeki muğlak ifadeyi bastırıp soluk soluğa özel telsizini çıkardı. Sinyali iki karat kadar yükseltip sadece kendi timinin duyabileceği kriptolu mesaj moduna geçti.

"Kerem Çavuşum! Durumunuzu bildirin! Beni duyuyor musunuz?"

Amerikan askerlerinin kendi aralarındaki konuşmalarını duyabiliyordu ama arkadaşlarından hiçbir ses alamadı. Birkaç kere daha, "Arkadaşlar durumunuzu bildirin! Durum bildirin!" diye tekrarladı. Sonuç alamayınca yer yer dizlerinin üzerinde yer yer doğrularak ilerlemeye başladı. Onlarca Amerikalının birazdan peşine düşeceklerini biliyordu. Yorgunluğunu hissetse de böyle bir yaşamdan hoşnutsuzluk hissetmiyordu. Evet, bu yaşam onun hayalindeki ideal yaşama yakındı. Heyecan ve adrenalin Emir için vazgeçilmezdi. Bu gibi durumlarda konakladıkları yere iz bırakmadan gitmesi gerekiyordu.

Dermanı bitene kadar bu şekilde bir saat kadar ilerledi. Yönünü tayin edemese de konakladıkları köyü bulması gerekiyordu. Sıcak hava kendisini iyice hissettirmeye başlayınca nefes alması güçleşmişti. Bir yarım saat daha gittikten sonra yanan tezek kokularını hissedince rahatladı. Alışmıştı bu kokuya. Akşam yemeği için hazırlık yapan köylüler, bu Türkmen köyünü köşe bucak tezek kokusuna bürümüşlerdi.

Akşam ezanıyla birlikte köye girdi. Pek fazla dikkat etmediği için yerinin tespit edilecek kadar arkasında iz bıraktığını düşünüyordu. Genellikle karanlıkta el ayak çekilince köye girerlerdi. Bu sefer farklı olmuştu. Köylüler pek yabancıya alışkın olmadığı için bukle bukle döşenmiş evlerin avlularından hayvan sürülerini ürkütmeden geçti. Çölde biraz önce kum fırtınası yaşanmamış gibi kadınlar ve kız çocukları köyün girişinde kalan çeşmeden su taşıyorlardı. Çocuk-

larını ulu orta yıkayan anneler de vardı. Her ne kadar izbe ve uzak köşelerden geçse de genç oğlanların oynarken çıkardıkları bağrışlar Emir'in kulağına kadar geliyordu.

Emir Yüzbaşı, Kartallar Timinin gözde keskin nişancısıydı. Suriye'de ve İran'da gösterdiği kahramanlıklarla bu gizli görevi hak etmişti. Serkan Komutan'ı, Apaçi'yi, hatta Doktor'u özlese bile bu görev uğruna da yüreğini ortaya koyuyordu. Bugünkü çöl nöbeti için yanına sadece adamlarından altısını almıştı. Kendisini saklamaya çalışarak yürürken, çekingen hâliyle de yanından geçen köylüleri gözlüyordu. Camiyi geçtikten sonra çıkmaz sokağa saptı. Sokağı bitirmeden ikinci evin avlusundan oyalanmadan girdi. Avluda kimse görünmüyordu. Heyecanla içeriye doğru ilerlerken kapı açıldı. Kapının dibinde orta yaşlarda bir adam vardı. Emir, ikircikli bir hâlde yüzünü göremediği adama silahını doğrulttu.

"Dur! Hareket etme!"

Adam, anca kendinin duyabildiği şaşkın cılız ses tonuyla cevap verdi.

"Evlat ben, ben! Muhsin!"

"Yaklaş! Ellerin havada yaklaş bana!"

Emir'in kan çanağına dönmüş gözlerinin iyi seçemediği belliydi. Onlara yer gösteren ev sahiplerini tanıyınca silahını indirdi. Utanarak, "Selamünaleyküm!" dedi.

"Aleykümselam Komutan!" dedi adam rahatlamış hareketlerle. "İyice korkuttun beni. Neydi sesin öyle? Bu sefer onlar geldi zannettim."

"Ben, ben de seni onlardan zannettim. Muhtemelen peşimdeler. Kusura bakma. Gözlerim, gözlerim kumdan şişti."

"Çatışma mı çıktı n'oldu? Hâlâ titriyorsun Komutan."

Emir, hiçbir şey söylemeksizin, sanki kendisine sorulmamış gibi derin gözleriyle boşluğa bakıyordu.

Sorusu havada kalan Muhsin tekrarladı.

"Emir Komutan kötü bir şey mi oldu? Çatışma mı çıktı?"

"Evet, evet çıktı."

"Eee, şimdi neredeler hazırlanalım mı biz de?"

"Çok geç kalmazlar. Yoldalar. Herkes içeride mi?"

"Yok değiller. On dört asker var, seninle on beş oldu."

"On bir kişi nerede peki?"

"Çatışma çıktığını anladılar, çöle çıktılar. Durduramadık."

Emir, elindeki su şişesini sertçe yere fırlattı. Burnundan soluyordu.

"Salak herifler! İyi halt ettiler! Amerikalıların ellerine düşmüşlerdir. Ne olacak şimdi ha, ne olacak? Kahramanlıkları batsın!"

"Kötü düşünme," dedi Muhsin. "Helikopter ve silah seslerini duydukça canları depreşti. Dayanamadılar gittiler."

"Askeriyede disiplinden ötesi yoktur. Burada kalın dediysek kalacaklardı. Gitmeyeceklerdi."

"Öyle deme Komutan. Ben de genç olsam onlar gibi yapar, çöle giderdim."

Muhsin'in her kelimesi uygun bir çiviyi yerine yerleştiriyordu. Emir, biraz sakinleşmiş gibiydi. Yere attığı su şişesini alıp pencere kenarına sıkıştırılmış bardağı doldurdu.

"Olan olmuş. Ne diyelim, Allah yardımcıları olsun!"

Muhsin ağır hareketlerle duvarda asılı duran şapkasını giydi.

"Sen gir içeriye. Sıcak bir çorba iç. Ben birkaç kişiyi alıp çöle ineyim. Bulurum onları, merak etme."

"Dışarıya nöbetçi koymam lazım. Amerika asker indirdi çöle. Köye kesin geleceklerdir. Bizi aradıkları kesin."

Adam cansız gözlerini komutanın üzerine dikti.

"Komutan, içeriden gözetleyin dışarıyı. Bizimkileri yerleştirdim ben. Her şey hazır. Güvende kalın siz. Göründüğünüz anda işiniz biter."

Adamın bu sade dil kullanımıyla tuhaf bir ikna ediciliği vardı. O anda odadan Uzman Çavuş Hakan dışarıya çıktı.

"Ben de oradaydım Komutanım. Helikopterleri duyunca çıktık. Ama ben geri dönmeyi başardım. Fırtınada saklandıkları yeri biliyorum. Ben de gideyim Muhsin Amca'yla."

"Delikanlı, anlattığın yerde az deve gütmedim ben. O taş kovuğu iyi biliyorum. Sen dinlen. Görmesinler seni yanımda. Hayvanları önüme kattım mı yalnız olunca şüphelenmezler, çoban zannederler."

"Biz burada kalarak hedefte oluruz," dedi Emir. Çaresizce bu kahraman adamı çöle ölüme göndermek istemiyordu. Yüreğinde hatırı sayılır bir sarsıntı hissetmeye başlamıştı.

"Benim evime hiç kimse yaklaşamaz. Yeter ki benim kim olduğumu anlamasınlar. Hem daha ölmedik Komutan. Can bedende durdukça Türk askerine kimseyi dokundurtmam. Bu evi koruyan on askerim var. Dedirtmeyin bana her şeyi şimdi."

Ev sahibi sözlerini bitirdiğinde onu saygıyla dinleyen Emir, samimiyetinden memnun olurken ikna olmuş gibi görünüyordu.

"Oldu, tamam. Şimdi Türkiye'ye bir haber yollamamız gerekiyor. Telsizleri kullanamayız. Haberi Hakan Çavuş götürecek ama yanına yolu bilen birini vermeliyiz."

"Cepten arasan olmaz mı?"

"Büyük mecburiyet olmadıkça cep telefonu kullanamam. Birini göndermemiz lazım."

Adam, "Ahmet buraya gel oğlum!" diye bağırdı. Kara yağız, çelimsiz, bir oğlan, Türk askerlerinin şaşkın bakışları altında çatıdan evin içine atladı.

"Buyur baba!"

Adam sözü uzatmadan doğrudan meseleye girdi.

"Beraber çıkacağız şimdi. Sen Hakan Komutan'ı alıp sınıra götüreceksin!"

"Yapabilir misin bunu?" diye araya girerek sordu Emir, emin olmak istermiş gibi.

"Neden yapamayayım? Sınırı avucumun içi gibi bilirim."

"Çok sağ ol! Bu yaptığın karşılıksız kalmaz," dedi Emir. Oğlanın başını sıvazladı. "Devletimiz yaptığınızın kıymetini bilir."

"Görevimiz bu bizim!"

Muhsin, mahcup olan oğluna, "Senin elbiselerden bir şeyler giysin Komutan. Böyle çıkarsa bir kilometreden tanınır," dedi.

Hakan Çavuş, Ahmet'in getirdiği kendisine oldukça bol ve kısa gelen elbiselerle üstünü değiştirip geldi. Tam olarak bir Türkmen köylüsüne benzemişti. Emir, elindeki pusulayı Hakan'ın eline sıkıştırdı.

"Önce Allah'a sonra sana emanet! Serkan Komutan'ıma selamlarımı özellikle ilet," dedi. Sarıldı askerine.

Muhsin, bir an önce yola çıkmak istiyordu.

"Tamam, gidelim haydi. Daha çok görüşeceksiniz. Sanki veda gibi ne bu böyle?"

"İnşallah! İnşallah!"

Muhsin kapıdan çıkarken dışarıya çıkmamalarını tekrar hatırlatma ihtiyacı hissedince dolgun sesiyle, "Sağlıcakla kalın!" dedi ve ekledi, "Dediğim gibi dışarıya mecbur olmadıkça çıkmayın."

Emir, kapıyı kapatır kapatmaz askerlerinin yanına geçti. Umduğundan daha iyi görünüyorlardı. Durumları hızlıca anlattı. İbrenin artık Türkiye'ye döndüğünü belirtti. Ortadoğu'da gerilim büyük hızla artıyordu. Türkiye, neredeyse bütün komşuları tarafından farklı gözle takip ediliyordu. Amerikan ordusunun çöle yaptığı bu çıkartma ya Türkleri Suriye'den atacaktı ya da Amerikan ordusu büyük bir mağlubiyet yaşayacaktı. Türk askerleri Amerikan askerlerinin kendileri için geldiklerini anlatınca biraz heyecanlandılar.

Emir, kaynamış çorbayı kaşık aramadan içti. Güneş başından eksilince biraz rahatlamıştı. Askerleriyle buradan nasıl çıkabilecekleri üzerine istişaresini yaptı. Eve geleli bir saat ya olmuş ya olmamıştı. Yorgunluğunu iyice hissetmeye başladığı, gözlerine zor hükmettiği bir anda dışarıdan gelen postal ve silah sesleri ile irkildi. Bütün askerler hızlıca toparlanıp silahlarını aldılar. Emir, askerlerine elleriyle sakin olmalarını işaret etti ama askerlerinin şaşkınlıktan doğan heyecanları geçecek gibi değildi. O anda Muhsin'in adamlarından biri sanki kapıyı kırarak girdi içeriye.

"Yüzlerce asker var dışarıda Komutan! Sizin askerlerin hepsi ellerinde. Yüzlerce Amerikalı diyorum. Ben ilk defa bu kadar çok asker gördüm. Ellerinde de koca koca silahlar!.."

"İnşallah Hakan Çavuş yakalanmamıştır," diye mırıldandı Emir başka bir dertleri yokmuşçasına. Evin içinde hızlıca dönüyordu. "Hakan Çavuş'u gördün mü?" diye sordu adama da.

"Yok görmedim. Askerler vardı ama."

"Ne yapıyoruz Komutan?" diye sordu askerlerden biri. O sırada dışarıdaki bağrışlar artmıştı.

"Teslim olun! Her tarafınız sarıldı. Teslim olun!"

"Siz kaç kişisiniz," diye sordu Emir, Muhsin'in askerine.

"On bir kişiyiz. Siz kaçmaya çalışın. Biz onları oyalarız. Nasipse de şehit oluruz."

Emir kararsızdı. Bu kahraman Türkmen'i dinledikçe tüyleri diken diken oluyordu.

"Silahlarınızı bırakın! Teslim olun! Etrafınız sarıldı!" bağrışları altında Türk askeri Mesut ayağa kalktı.

"Çarpışalım Komutanım," dedi. Kendinden oldukça emindi. Sonra soluğunu, büzdüğü dudaklarından usulca yürek yakan sözlerini dışarı bıraktı, "Her gün şahadeti beklemiyor muyduk? Öleceksek şehit olarak ölelim! Türk askerine teslim olmak yakışmaz. Şehit olalım!"

Dışarıdaki curcuna arttığı gibi Türk askerlerinin kalp atışları da hızlanmıştı. Belki biraz sonra çoğu şahadet şerbetini içecekti. Son bir defa nefes alır gibi nefesler sıklaştı. Hatta keskin nişancı Barış'ın anne ve babasının resmini koynundan çıkarıp gözleri dolarak izlemesi görülmeye değerdi. Bot seslerinin makine sesleri ile iyice karıştığı bir ortamda dışarıdan tekrar bir uyarı geldi.

"Tekrar ediyorum silahlarınızı bırakın ve hemen teslim olun!"

"Bile bile olmaz," dedi Emir, sakinliğini koruyabiliyordu. Dışarıdan gelen sesler iyice yakınlaşmıştı. "Bu kadar askere karşı koymamızın imkânı yok. Bir çözüm bulmamız lazım."

Muhsin'in adamlarından biri hızlıca elinde bir tabletle içeriye girdi. Nefes nefeseydi.

"Bunu Amerikalı Komutan gönderdi."

Emir, tableti eline alır almaz otomatik olarak açılan program onu yönlendirmeye başladı. Görüntüler hiç de hiç açıcı değildi. Kısa sürede hazırlanmış bu üç dakikalık videoda Amerikalıların eline düşen Türk askerleri görülüyordu. Sabahleyin birlikte kahvaltı yaptıkları arkadaşlarının şimdi Amerikalıların elinde olması bütün ekibi

derinden yaraladı. Kısa süren istişarede kora kor çatışayım diyenler çoktu. Emir, netti. Keskin bir hareketle başını iki yana salladı. Kütahyalı Ali gözlerini nöbet dürbününden alıp bağırdı.

"Pislik herifler! Tertipleri önlerine siper yaptılar."

"Bu itler, bizi alt etmeden işlerini bitirelim Komutanım!" dedi içlerinden biri. Hemen dışarıya çıkmak istiyordu. "Zaten buradan başka türlü çıkış da yok!"

"Nasıl olur bu?" dedi Emir kendi kendine. "Biz onlarla müttefik değil miyiz? Yine mi sattılar bizi ha? Yine mi?"

"15 Temmuz'da onlarla müttefiklik bitti," dedi Kütahyalı Ali. "Nasıl ki o zaman Amerikan darbesini durdurduysak bugün de derslerini verelim tekrar."

Emir, ölümden korkacak biri değildi ama gaza gelecek de değildi. Özel çantasından çıkardığı cep telefonunu açtı.

"Kullanmak istemiyordum ama mecburum," dedi kendi kendine. Telefon hatları jammerla kesilmişti. Sinyal alamayınca tereddütlü bir şekilde, "Siz teslim olacaksınız. Ben kaçacağım," dedi.

Askerlerden biri, "Nasıl, nasıl yani?" diye çekinerek sordu. Yüzbaşının dile getirdiği sözleri bir şekilde anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Ülkemizin çıkarları için çatışamayız. Teslim olmak da işimize gelmez. Yani buradan bir şekilde de kurtulmamız lazım."

Telsizci Sami araya girdi.

"Komutanım, irtibat kurmaya çalışıyorum ama telsizler felaket. Çıkıp bu adamlarla göğüs göğüse çarpışmaktan başka çare yok."

Emir son birkaç haftadır gelişen olayları gözünün önünden geçirip anlam yüklemeye çalışırken ekibin ikinci keskin nişancısı Barış sessizliği bozdu.

"Hazırlık yapıyorlar Komutanım. Emredin birkaçını hemen indireyim!"

"Hem teslim olsak da acımazlar bize," dedi Telsizci Sami.

Emir, ekibini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"O kadar ileriye gidemezler. Rahat olun!"

"Galiba hayli ileriye gidecekler Komutanım. Omuz roketlerini hazırladılar. Bir şeyler yapmalıyız."

Barış sözünü bitirir bitirmez savaşın acı gerçekleriyle karşılaştılar. Evin girişine büyük bir gürültüyle bahsedilen ilk roket düştü.

"Kahretsin!.. Hazır olun! Karşılık veriyoruz!.."

Roketle birlikte Amerikaların makineleri de ateşlendi. Ev üç taraftan ablukaya alınmıştı. Sundurmada nöbette bulunan Türkmenler dışında Türk askerleri henüz tam olarak karşılık da verememişti. Biraz sonra mermiyle dövülen sundurmada mühimmatın patlamasıyla büyük bir yangın çıktı. Türkmenlerin çığlıkları kulakları inletiyordu. Emir, fırtınadan korunmaya çalışıyormuşçasına hızlıca fanilasını çıkarıp Barış'ın eline verdi.

"Pencereden salla bunu, biraz oyalayın ben arkadan çıkıyorum."

"Komutanım bunun faydası olacak mı?"

"Bu ülkeye sağ kalarak daha büyük hizmet edebiliriz. Ben Serkan Komutan'la bizzat konuşmalıyım."

Keskin nişancı Barış beyaz bayrağı sallarken Emir arka pencereden atladı. On metre kadar seri şekilde ilerledikten sonra önüne çıkan samanlıktan dolayı fazla ilerleyemedi. Silah sesleri azalan mekânda dikey olarak gitmesi de mümkün değildi. Yavaş yavaş ve dikkatle gözüne sağlam görünen merdivenden samanlığın çatısına çıkmaya çalışıyordu. Merdiven, oldukça eskiydi ve birkaç basamağı eksik olduğundan Emir ilerledikçe sallanması da artıyordu. Ayağını attığı bir basamak daha kopunca merdivenin sallanması daha da arttı. Biraz nefes alıp dama kendini atmaya düşünüyor, çıkacağı damda

kötü bir sürprizle karşılaşmamak için de sürekli yukarıyı ve etrafını gözlüyordu.

Sonunda bu köhne merdivenden kurtulup dama ulaştı. Boylu boyunca uzanıp on metre kadar süründükten sonra askerlerin yemek yaptığı ocakbaşının bacasını siper yapıp geriye doğru baktı. Askerlerinin, teslim olduğunu görmeye fazla dayanamadı. Üstelik Hakan Çavuş, Ahmet ve Muhsin de yakalanmıştı. Önünde Serkan Komutan'a ulaşmaktan başka bir çıkar yol yoktu. Bağırıp ortaya çıkmamak için dişlerini o kadar sıkıyordu ki, çene kaslarının sızısı onu kendine getirdi.

Maalesef henüz tehlikeyi atlatamamış durumda olduğu burnunu sıyırıp geçen mermiden belliydi. Karşı damdaki keskin nişancı Amerikan askerinin menzilinden kurtulması için biraz ter kaybetse de bu oldukça kolay oldu. Kendini koruyarak çok yavaş santim santim ilerliyordu. Bütün kuvvetini sarf ederek keskin nişancıdan tamamen kurtuldu. Artık peşine düşecekleri için çok dikkatli olmalıydı. Sonunda damın sonuna geldi. Deli dehşet bir şekilde nefes alıyor, alnından akan terler yüzünü dolduruyordu. Aldığı komando eğitiminin hakkını vererek başarılı bir şekilde çatıdan kendini yere bıraktı. Şimdi sürünmesine gerek yoktu. Alabildiğince koşuyordu. Amerikalıların sinyal kesici jammerlarının etkisi kaybolana kadar da koşacaktı.

Köyün girişindeki mezarlığa ulaştığında ayaklarında derman kalmamıştı. İlk defa kullanacağı cep telefonunu çıkardı. Sinyal çubuklarını görünce rahatladı. Hızlıca ezberindeki numarayı tuşladı. Telefonun her çalışında kalbi küt küt atıyordu. Sonunda beklediği o babacan sesi duydu.

"Efendim, buyurun!"

"Komutanım ben, ben Emir!"

"Aa Emir, nasılsın aslanım?"

Bu konuşma daha fazla sürmedi. Emir, duyduğu anlık bir tıkırtı sonrası ensesine yediği ağır bir darbe ile yere kapaklanınca telefon da elinden düştü.

"Aloo, aloo Emir! Orada mısın aslanım?"

İki Amerikan askerinden uzun olanı telefonu alıp kapattı. Bataryasını hızlıca çıkarıp sim kartı cebine koydu. Geri kalanını da yere fırlattı. Emir, basitçe pes edecek değildi. Taramalısı yere düşse de belindeki silahını çekmeye çalışınca diğer asker kendi dilinde bağırdı.

"Silahını bırak! Geri dur! Geri dur!"

Emir çaresizce silahını yere bırakırken bakışlarını yerden ayırmadan başını sallayarak Amerikalıyı onayladı. Elleri havada dizleri üzerine çöktü. Arkadaşının gelmesini bekleyen askerin rahatlığını fırsata çevirip hızlıca eline aldığı bir avuç toprağı suratına fırlattı ve çevik bir şekilde üzerine atladı.

"Sen geri dur pislik!"

Yerdeki kavga fazla uzun sürmemişti. Diğer askerin postalını ensesine yiyen Emir boylu boyunca gardı düşmüş boksörler gibi yere uzandı. İki Amerikalı birden üzerine çullanıp kısa sürede domuz bağıyla Emir'i bağladılar. Emir fazlaca hareket etmeye devam edince Amerikalılardan biri sert dizini kasıklarına gömdü. Bu acımasız hareket sonucu Emir sadece "Iııhh" diyerek bayıldı. Aldığı bu sert diz darbesiyle büyük ihtimalle uzun süre kendinde olamayacaktı. Uzun boylu asker hemen yedek kemerini Emir'in postalına bağlayıp onu sürüklemeye başladı.

İkinci Bölüm

26 Türk askerinin Suriye'de Amerikalılar tarafından esir alınması haberiyle birlikte Genelkurmay Başkanı bir solukta Beştepe'ye geldi. Devlet kademesi Ankara'daki bütün programlarını iptal etmişti. Orgeneral Hulusi Akar durumu birebir görüşmede Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a anlattı. Komutanı dikkatle dinleyen Erdoğan alınan birkaç kararın akabinde hemen Bakanlar Kurulunu olağandışı toplantıya çağırdı. Genelkurmay Başkanı'nın da hazır bulunduğu Beştepe'deki toplantıda sadece bu konu üzerine duruldu. Akar'ın verdiği bilgiler sonucu çoğu bakanın olayı sessiz bir şekilde halledelim görüşüne karşı son sözü Erdoğan söyledi.

"Bundan önce Büyükelçimizin İran'da kaçırılması olayında sessiz kaldık, elimize bir şey geçmedi. Bu durumda da sessiz kalmamız beklenemez. Özellikle darbenin arkasındakilere karşı sessiz kalamayız. Söyler misiniz arkadaşlar, Türk birliği niçin oradaydı? Bizonlar gibi sömürmeye gitmedik. Askerimizin Suriye'de olması sınırımızı korumak için değil miydi? Her gün Gaziantep'e kaç roket düştüğünü mü hesaplayacaktık? Bu durumdan çekinecek değiliz. Hemen

Amerika'ya bir nota verip kısa sürede askerlerimizi sağ salim istemeliyiz."

Dışişleri Bakanı'nın heyecanı sesine de yansımış, Cumhurbaşkanı'nın bu konuşması üzerine gerginliği biraz hafiflemişti.

"Aynı fikirdeyim," dedi tiz sesiyle. "Gerekli cevabı sertçe verelim."

"Biraz araştırsak Başkanım," dedi Başbakan Binali Yıldırım. Ortamı yumuşatma amacındaydı. "Durum nedir, ne değildir? Doğrudan nota vermek sert olmaz mı?"

Cumhurbaşkanı kararlıydı.

"Dünyanın bir ucundaki Amerikalılar gelip benim askerimi paketleyecek de biz yumuşak mı davranacağız Binali Bey?"

"Giden ekip özel bir birlik olduğu için söylemiştim efendim."

Erdoğan elindeki belgeleri göstererek devam etti.

"Arkadaşlar ülkemiz artık eski Türkiye değil. Biz değil onlar bize karşı boyun eğecekler. Her şeyi bırakın! 15 Temmuz darbesinin arkasında Amerika olduğunu belgelerle açıklayacağımız bir zamanda Amerika'nın bu hareketi çok manidar gelmiyor mu size?"

Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar, sandalyesinde biraz doğruldu.

"Darbe açıklaması, Amerika'yı uluslararası arenada müşkül bir duruma düşürecekti. Size katılıyorum. Bence de öyle Başkanım," dedi. Başbakana bakarak devam etti, "Kesinlikle karşılık vermeliyiz."

Ekonomi Bakanı araya girerek öylesine ve tesadüfen koşuyor gibi, "Siyasi olarak ya da askeri olarak karşılık verelim tabii ama bunu biraz ulu orta yapmasak ekonomik açıdan daha iyi olur," dedi.

"Çekinecek bir şey yok," diye cevap verdi Erdoğan. Yumruğunu masaya vurur gibi yapıp devam etti, "Göz göre göre korkacak mıyız? Bunu yaptılarsa misliyle karşılığını alacaklar!"

Binali Yıldırım daha ılımlıydı. Cumhurbaşkanıyla bakışlar karşılaşınca dudaklarının şeklinden tam da anlaşılamayacak şekilde belirsizce gülümsedi.

"Askerlerimizin aileleri için biraz itidalli davranabiliriz efendim."

Erdoğan, Akar'a dönüp sordu.

"Askerlerin aileleri Suriye'de olduklarını biliyorlar mı?"

"Bilmiyorlar efendim. Ama özel telefonlarla aileleriyle görüşüyorlardı. Şimdi ulaşılamayınca endişeye kapılabilirler."

"Yani kimse bir şeyden şüphelenmesin diye birkaç günde askerleri bulmamız mı gerekiyor."

"Evet, birlik ne kadar kısa sürede bulunursa o kadar iyi olur."

Erdoğan, yirmi saniye kadar sessiz kaldıktan sonra, "Sözcümüz diğer konularla ilgili açıklamasını yapsın," dedi. Binali Bey'e doğru bakarak devam etti, "Komutanım kalsın burada, sizler görevlerinizin başına. Açıklamayı ben bizzat yapacağım."

Birkaç dakika içinde toplantı salonu boşaldı. Erdoğan ve Akar baş başa kaldılar.

"Birkaç gün bilmezden gelelim. Siz vakit kaybetmeden muhatabınız olan komutanla görüşün. Askerlerimize ulaşamadığımızı anlatın. Yanlış anlaşılma olup olmadığını sorun. Gerekirse her şeyi net bir şekilde açıklarız."

"Olur efendim."

Akar, ayağa kalkmaya hazırlanırken, "Yüzbaşı gelmiş mi Komutanım?" diye sordu Cumhurbaşkanı.

"Evet efendim. Biraz önce mesajı geldi. Buyurursanız içeriye alsınlar."

"Gelsin tabii. Hemen gelsin!"

Serkan Komutan içeriye girip selamını verdi. Cumhurbaşkanı üzüntüsünden yere yığılıp kalacakmış gibi bir hâldeydi.

"Beni emretmişsiniz Komutanım."

"Gel otur şöyle Yüzbaşı," dedi Erdoğan yer göstererek. "Eee, nasılsın görüşmeyeli?"

"Sağlığınıza duacıyız efendim."

"Hazır mısınız, bu ülke için tekrar canınızı ortaya koymaya?"

"Bittabi efendim. Her daim görev için hazırız."

"Kartallar Timine yine büyük bir görev düştü. Bu sefer şartlar daha zor. Başarabilecek misiniz?"

"Biz başarmak için yolunda bulunuruz efendim."

"İnşallah! İnşallah! Benim de Genelkurmay Başkanımızın da aklına ilk sizler geldiniz."

"Teveccühünüz efendim. Ancak ekibimi toplamam lazım. Hepsi farklı yerlerde. Yeni arkadaşlar da olmalı. Hatta keskin nişancım Emir şu anda Suriye'de."

Serkan'ın son sözüyle birlikte Erdoğan ile Akar göz göze geldi ve Komutan araya girdi.

"Evet, asıl meselemiz de o Yüzbaşı. Emir'in komutasındaki 26 kişilik ekip Amerikan askerleri tarafından alıkonuldu. Onları kurtaracaksınız."

"Anlaşıldı," dedi Serkan. "Emir beni aradı ama konuşamadık demek o anda yakalandı. Kartallar Timi için çok önemli bir askerdir. O olmadan işimiz zor olacak."

Erdoğan gülümseyerek, "Bu dünyada boşluğu doldurulamayacak kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ne kadar yetenekli, ne kadar karakterli bir asker olursa olsun, mutlaka bir yerlerde yerine geçecek bir kişi vardır. Eğer boşluğu dolduramayacak insanlarla dolu bir dünyada yaşasaydık bizim için çok şey mümkün olmazdı," dedi. Sonra işaret parmağıyla Yüzbaşı'yı göstererek, "Senin gibi bir kahramanı bulamayız. Senin yerine geçecek bir asker yok!"

"Estağfurullah Komutanım! Ben ülkem adına ve özgürlük adına mücadeleyi kendime şiar edindim."

"Biliyorum Yüzbaşım. Şimdi her şey ortada, bu görevi de başarabilir misiniz?" diye dolgun sesiyle sordu Erdoğan.

"Askerlerimizin şu anki durumları ile ilgili bilgimiz nedir efendim?"

"Öldüremeyeceklerini düşünüyoruz," dedi Akar. "Müttefikimiz tarafından ihanete uğradık ama askerlerimize dokunamazlar."

Cumhurbaşkanı sanki Akar'ı onaylamayan bir ses tonuyla girdi araya.

"Siyasi olarak bunu koz olarak kullanacaklardır. Bu da onlar için yeterli bir kazanımdır. Kudüs konusunda çeşitli planları olduğunu biliyoruz. İran'ı da karıştıracaklar. Bütün bu Ortadoğu konularının yanında içimizdeki hainlere karşı da 26 askerimizi masaya koyacaklar. Buna engel olmamız lazım."

"Ne zaman geçmemizi istiyorsunuz efendim Suriye'ye?"

"Arkadaşlarımızı Suriye'de tutacaklarını zannetmiyorum," dedi Akar. "Suriye'ye tam hâkim değiller. Hâkim oldukları bir yere götüreceklerdir. İstihbaratımızı alıp sana bildireceğiz. İki gün sonra Hatay'da Kartallar Timiyle hazır ol Yüzbaşı!"

"Emredersiniz Komutanım!"

Erdoğan, selam vermek için ayağa kalkan Serkan'a karşılık verdi. Misafirini uğurlarken alnından öptü.

"Size güveniyorum. Bu milletin yetiştirdiği kıymetli askerlersiniz. Rabbim yar ve yardımcınız olsun."

Yüzbaşı geri geri selamlayarak odadan çıkarken Erdoğan tekrar seslendi.

"Hatay'da değil Adana'da toplanın Yüzbaşı."

"Nasıl efendim?" diye şaşkınca sordu Akar.

"Adana'da toplansınlar. Gerekirse orada küçük bir işleri olacak," dedi Erdoğan. "Bu işi kökten çözeceğiz inşallah."

Yüzbaşı gür sesiyle, "Emredersiniz Komutanım!" diye bağırdı.

Genelkurmay Başkanı da Erdoğan'ın planını tahmin edebiliyordu. Çıkmak için hareketlenince Erdoğan onu durdurdu.

"Hulusi Bey açıklamayı birlikte yapalım."

Erdoğan ve Akar, özel bir görev için Suriye'de bulunan Türk birliğinden haber alınamadığını basın açıklamasında duyurdular. Amerika'nın ismi verilmeden bunun müsebbiplerinin en ağır karşılığı alacağı, üstüne basa basa vurgulandı. Erdoğan'a göre bunu yapanlar devlet bile olsa artık ok yaydan çıkmıştı. 18 saat içerisinde Türk birliği 26 askeriyle sağ salim Türkiye'ye dönmezse net bir şekilde karşılık verilecekti.

Bu olay medyada hâliyle geniş yer buldu. Hatta ülkede diğer haberlerin bir haber değeri kalmamış, herkes kayıp birlik üzerine yorumlar yapmaya başlamıştı. Bu hoşa gitmeyen gerçeklerin yanında ülkeyi bekleyen yeni bir şok da yavaş yavaş geliyordu …

Üçüncü Bölüm

Küçük kebap aracının ön camlarını da bir güzel kilitledi. Ön cama perde niyetine yaptığı çuvalı çekti. Her şey tamam gibi görünse de yine unutmuştu; günlük kazancını yine küçük bakır kasada bırakmıştı. Parayla ilgili bir hayalinin olmadığı aşikârdı. Önce çuvalı sonra da ön camları açtı. Protezli ayağını toparlayıp kebap aracına girdi. Yağan yağmur bugünkü hasılatı düşürmüştü ama yine de fena kazanmamıştı.

"Birine bin bereket versin," deyip protezli ayağının bulunduğu taraftaki cebine koydu paraları. Tekrar ön camları kilitledi. Çuvalı çekti. Bakkal taburelerindeki gençlere seslendi.

"Tabureleri unutmayın ha, kedi köpek denize atıyor sonra."

"Unutmayız amca, dert etme sen."

Şu seyrek saçlı gencin "amca" lafını ağzına tıkamak için anlamı belirsiz bir şekilde gülümsedi. Sonra ciddi bir ifade takınıp yine vazgeçti. Altı aydır bıkmadan usanmadan izlediği bir film gibi ayağını sürüyerek evine yöneldi. Oturup da takvimlere bakmamıştı ama muhtemelen altı ay olmuştu bu küçük kasabaya geleli. Sahildeki ufak kebap tezgâhını alarak vakit geçiriyordu. Her ne kadar turistik

bir bölge olsa da kasabalı aslında yabancıya kapalıydı. İlk başlarda evinin sokağında bulunan kahvehanedeki aylakların çokça dedikodusuna maruz kalmıştı. Şimdilerde kasabalı, hiç konuşmayan bu sakat adama sadece acıyarak bakıyordu. Sabah tezgâha giderken akşam da dönerken kahvede bir büyük bardak limonlu çay içerdi. Bugün de aynı yerine oturdu. Ayakkabı boyacısı seksenlik Nazmi Dede'ye yine uzattı ayakkabılarını. Nazmi Dede artık, "Oğlum daha dün boyadık, bunlar boyalı," demiyor, formaliteden işini yapıyordu. Limonlu çayı geldi. Büyük büyük yudumlarla hemencecik dibini gördü çayın. Ayakkabıların işi tam bittiği anda son yudumunu alırdı. Sakat ayağına biraz zorlanarak geçirdi ayakkabısını. Çay tabağına iki lira koyup evine yöneldi.

On adım atmadan arkasına delice döndü. Son bir haftadır bu anı sıkça yaşıyordu. Takip edilme endişesi ile iki adımda bir dinlenme numarasıyla durup sağını solunu gözlüyordu. Sırtındaki fanilası sıkılacak kadar terlemiş hâlde evine geldi. Anahtarı bile zor seçip kendini eve attı. Kapıyı kapatınca tanımsız sesler duyuyordu. Düşmanı çoktu evet ama o düşmanlarını hiç bilmiyordu. Bilemeyecek kadar, akılda tutulmayacak kadar çoktu düşmanı...

Nefesini tutup ortamı dinledi. Bir adım attı, yine ve bir öncekilere benzemeyen yeni bir ses... İki odalı evinde mutfağın kapısı açık; hem yatak odası hem de oturma odası olarak kullandığı salonun kapısı kapalıydı. Soluğu biraz keskinleşti. Burada ölürse gerçekten acı bir ölüm olacaktı. Yüzlerce çatışmaya girmiş, zaman zaman otuzdan fazla kurşun yemiş biri için evinde bir pusuda ölmek fena bir durumdu. Silahını yanında taşımamanın pişmanlığı ise ölmekten kötüydü. Evden çıkmak için serice geriye döndü. Ama ya psikoloğun dediği gibi her şey psikolojikse...

"Ben de doktorum ama her neyse," demişti psikoloğa. Alnındaki teri silip salonun kapısını açtı. Oda, küçük bir penceresi olduğu için

KAYIP BİRLİK

ALİ ZENGİN

Yüzbaşı Emir komutasındaki Özgürlük Savaşçıları, Amerika'nın YPG'ye gönderdiği silahları imha için bu kez gizli bir görevle Suriye'de…

Amerikan askerleriyle karşı karşıya gelme pahasına verilen görevi yerine getirip, Amerika'nın gerçek yüzünü ortaya çıkarabilecekler mi?

Özgürlük Savaşçıları Kartallar Timi'nden yine soluk soluğa okuyacağınız nefis bir aksiyon ve macera romanı…

www.hayatyayinlari.com

ISBN: 978-605-151-287-7

9 786051 512877

₺30

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari